

den samme Told af 3 Sk. pr. Pd. Saaledes er det efter den nugældende Toldlov. Men i det foreliggende Forslag, hvor Laks, tørret, røget, saltet, syltet eller paa anden Maade tilberedt, er anført under Position 24 til en Told af 20 Øre Nettokilogram, er, som udtrykkelig anført i Betænkningen, den hidtil gældende og ligeledes af Folketing og Landsting foreslaaede Fortoldning efter Bruttovægt fravegen netop paa Grund af Forholdene i Frihavnen. Men det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds ankede saa over Lovforslagets Taraberegning, hvorefter der gives 16 pCt. Rabat for Brutto; men det er en mindre Tara, end den svære Fustage virkelig vejer. Der vil altsaa paa Frihavns-terrainet kunne foretages visse Beredninger af Varen, hvorved Tolden faktisk bliver lavere for Laks, røget der, end for den, der bliver røget inde i Landet. Jeg skal dertil sige, at naar Taraen er sat til 16 pCt., er det gjort efter bedste Skønnende over, hvad den gennemsnitlig er. Det ærede Medlem er nu kommet til det Resultat, at Taraen er 20 pCt. og derover. Om det er gældende i alle Tilfælde, ved jeg ikke. Men hvad jeg ved, er, at de paagældende Klarerere ifølge § 19 have Ret til at kræve en virkelig Undersøgelse af, hvad Taraen er, og derved vil han jo kunne faa den virkelige Vægt udfundet. Jeg vil blot med Hensyn til de særlige Forhold, der kunne gøre sig gældende her og paa enkelte andre Punkter med Hensyn til Frihavnen og Frilageret, sige, at vi have været opmærksomme paa, at nogle Lejere og Etablissementer derude efter de bestaaende Regler kunne søge sig Fordele ved at manipulere med Varerne og derefter udføre dem i en saadan Skikkelse, at de vinde meget i Told derved, og at de ogsaa have gjort det, som det nu har vist sig, paa dette og andre Punkter. Men vi have under Overvejelse at tage hele dette Forhold op. Det kan jo ikke nægtes, at det ikke har været Meningen med Frihavnen at omgaa Toldlovens Bestemmelser og skabe Konkurrence med de indenlandske Virksomheder. Meningen har jo været at give Plads for en sund Transithandel. Dette med Hensyn til den røgede Laks.

Saa er der enkelte andre Spørgsmaal, som det ærede Medlem kom ind paa foruden dette interessante Emne. Det ærede Medlem omtalte den Tale, som det ærede Medlem for Hillerød (Dinesen) lige havde holdt, før han fik Ordet, og gjorde nogle Bemærkninger dertil, som forekom mig noget ulogiske. Han havde hørt, at det

ærede Medlem for Hillerød havde sagt, at i 1892—94 syntes det ærede Medlem, at det gik udmærket. Det ærede Medlem for Københavns 3die Valgkreds refererede hans Ord saaledes, at det var det kønneste, han nogen Sinde havde set, og det ærede Medlem for Københavns 3die Valgdreds føjede til, at hvis han ikke havde set noget kønnere end det, havde han ikke set meget kønt her i Livet, for det var noget af det sørgeligste, som det ærede Medlem havde oplevet. Derefter fortalte det ærede Medlem, at noget lignende som det i 1892—94 var nu igen i Gære. Men det vilde ikke rigtig udvikle sig, ikke rigtig klare sig, rigtig afsløre sig. Men bare det rigtig vilde manifestere sig, vilde det være noget af det glædeligste, han nogen Sinde havde oplevet. Naar det, som han syntes var det sørgeligste i 1892—94, nu bare rigtig vilde vise sig i Dagens Lys, vilde det være noget af det glædeligste, han kunde tænke sig, for, sagde han, saa skulde hans Parti nok klare sig uden Beskyttelse. Det ærede Medlem tænker vel der paa den socialistiske Beskyttelse, som nu er ganske nødvendig, for at hans Parti skal kunne klare sig. Men den mener han, at han nu skulde kunne undvære, naar dette for ham nu saa glædelige, den den Gang saa sørgelige, skulde indtræffe. Jeg tvivler dog om, at han selv under disse Forhold vil kunne klare sig uden en vis socialistisk Beskyttelse. Den tror jeg altid, han vil trænge til.

Saa talte det ærede Medlem om Arveafgiften, og der havde han den Hovedanke mod mig, at jeg ikke havde gjort noget mod, at Gaardmænd i levende Live overdroge deres Ejendom, deres Formue, til deres Børn, saa at der ingen Arv og saaledes ingen Arveafgift blev. Han angreb mig i meget stærke Ord for, at jeg havde slet ingen Ting gjort. Og jeg vil da spørge det ærede Medlem, hvad gjorde han i sit Forslag i Fjor? Ikke saa meget som et Komma, for der er nu en Gang ikke saa meget at gøre. Naar man i en Stand har den Selvfornægtelse, at man, naar man er kommen til en vis Alder, udleverer, hvad man ejer og har, til sine Børn, og saa sætter sig hen og lever som en fattig Mand Resten af sit Liv, saa er der ikke noget at gøre ved det. Den Selvfornægtelse eksisterer nu en Gang i vor Bondestand, den eksisterer, heldigvis for Arveafgiften, ikke meget i de andre Stænder, der vil man nok blive ved at eje noget og være sikker paa sig selv og Fremtiden og ikke være afhængig af sine Børn, og der-